

Բապիայել Պատկանյան

Հայերու քաղճանքը

Ա՛խ, ինչպե՛ս կուզեմ տեսնել մեր հային
Ազատ, ապահով, կրթյալ, ինքնագոհ,
Ամեն հայի տուն՝ դրախտ երկնային . . .
Լոկ այդ բանն ինձնից չուզենար մեկ գոհ:

Ա՛խ, ինչպե՛ս կուզեմ տեսնել Հայաստան
Մի օր ազատված թըշնամու ձեռքին,
Հայի երկիրը, հայի սեփական . . .
Լոկ այդ չի բաժաներ ինձ իմ կուպեկեն:

Ա՛խ, ինչպե՛ս կուզեմ, որ մեր հայերու
Արժարժվեր սերը, ուսման, գիտության,
Հայի մեջ չի մնար մի հատիկ անու . . .
Լոկ հեռի ինձնից թուղթ ստորագրության:

Ա՛խ, ինչպե՛ս կուզեմ, որ հայ պատանիք
Դեպ համալսարան խըմբով վազեին,
Եվ Զվիցերիա երթար հայ աղջիկ . . .
Լոկ ինձնից նոքա կուպեկ չուզեին:

Ա՛խ, ինչպե՛ս կուզեմ, որ մեր գեյթունցին
Միթոայլոգ, շասպո, որմբկեն ունենար,
Զարդ ու բուրդ աներ քուրդ ու չերքեզին . . .

Լոկ ինձնից գենքի նա փող չուզենար:

Երբ մեր հայրենին հրաշքով ազատվեր,
Մերոնք էլ ազատ կյանք-օր վարենին,
Ա՛խ, ինչպե՛ս, ինչպե՛ս լավ բան կըլներ,
Երբ հայք ինձ իրանց իշխան ընտրենին: